

מסורת הש"ס

(א) פסחים נח: ויחא לה.
 ב"ק ק"ה. נחמח מט. תמיד.
 סו: (נחמח קו: ונחמח
 ק"ה.) (ב) ופ"ה חוץ גיטין יב:
 ד"ה פסחים. (ג) ב"ק ק"ה.
 (ד) (למל פס:.) (ה) קדושין
 יא: שטות. (ו) (נכסות
 יא:.) (ז) (קטן ט"ז.) (ח) ב"ק
 ק"ה. (ט) נעל נ"ג: (י) ד"ה
 מ"ו. (י"א) ונדרים כג:
 (י"ב) (מנחה י"א.) (י"ג) (מנחה
 נחמיה י"א.) (י"ד) (פ"ה סו
 נחמח ישיבת הדיין אפי'
 נחמ' ד'ן.

הנהגות הב"ה

(א) ר"ה ד"ה בסוף
 הקדש: (ב) ד"ה הקדש
 פדו ור' קדימא ל' ר"ה
 ע"ל דף ט"ז ע"א:

מוסף רש"י

העולה עולה ראשונה.
 מלח מבי ועד עליה
 עולה אלה עולה, הכי
 קאמר קודם עליה מר
 השנה השנה האחרונה
 תחלה לכל העולות ויטו
 עולת תמיד דפרשת קרבנות
 (וכי' דקרבן תמיד
 סביב כרמל) פסחים
 וי: א: העולה משמע
 העולה תחלה האחרונה
 לכל הקרבנות (ומהות
 סו: דל' לאורי ענאמל
 אלה הקרבנות עליה עולה
 ושלמים נכחו ועד עליה
 ויחא דר: א: העולה
 משמע העולה האחרונה
 ראשון בפדיו קרבנות ויהא
 עולת הקרבן שנאמר ואמרת
 לים זה האלה כו' ויהא
 יתירא קא דרש וכוונות
 קו ונע"ו ונחמ' כג:
 ונע"ו ב"ה. על שר
 והיה: ויליכנו אחרי
 אפילו למדי. דלון לו
 ככר עה שחור לגנול
 עמלו נכסיו (ויקרא ה)
 לשכר ה' לו וי' וי' וי'
 נשכנו שרר מני' (ויק'
 כג: האונאה ארבעה
 כסף. משעט כסף שש
 ש' נדירה מעשרים
 וארבעה כסף לסלע.
 אם היה המקדש נדמי
 כסף ויליכנו אחרי
 השלם שיהא כ"ד שנות
 להשקל היה אונאה שנות
 למקדש חייב להשיב לו כל
 אונאתו ארבעה כסף וישיב
 כסף. שבונוה הדיין.
 שחייב מעשרים ע"י
 הדין מקל העטרה
 שלמים ויהא אחר כי
 היה זה (שמות כז) ויכנס
 ענה ויקרב בעל הבית
 אל אלהים אם לא שלם
 דיו. והיה שטותו (שבונוה
 דה) העטרה שחייב כסף.
 העטרה שהשטות נאם
 על דיה לא תהא פסוח
 משעט כסף (שם) אלו נשכנו
 אלא אם כן טענו שתי
 משות שש שלם דיע
 (נכסות ג.) וההודאה.
 שמחייב לנכסו. להאח
 פסוח מדינה. ויכנס'
 פליט רב ושמולל בפסוח
 על אש מתוך שתי כסף
 זו טענה היא. אי נרין
 שחשק טענה הפסוח של
 כסף שתי משות כסף לכל
 פסוח של הדין ושבנוה
 דין ונכסיו קדושין יא:
 אין בחומשו פסוח.
 שני דל' נ' ג' ג' ג'
 הוא כד שיהא לו שיהא
 ארבע פסוחות מדי שיהא
 רחל נחמח חומש (ויקרא
 יא:).

הזהב פרק רביעי בבא מציעא

נה.

עין משפט
נר מצוה

א (מ"י) פ"ה מהל' תמידין
 ה' (ג):
 קרב ב ג מ"י פ"י מהל'
 פסחים ה' יא:
 קרב ד ה מ"י פ"י מהל'
 טונו ונע"ו ה' א
 פסח פסח לא טונוה ח"מ
 פ"ה פ"ה פ"ה א:
 קרב ו מ"י פ"י מהל'
 חשבה ה' א פסח
 פסח י:
 קרב ח מ"י פ"י מהל'
 גולה ואנדה ה' א
 יב פסח פסח ע"י טונוה
 ח"מ פ"ה פ"ה פ"ה א:
 רכס פ"ה א:
 קרב ט מ"י פ"י מהל'
 ט פסח פ"ה פ"ה פ"ה
 ח"מ פ"ה פ"ה פ"ה א:
 ק"י ו מ"י פ"י מהל'
 חשבה ה' א פסח
 לאון ק"י טונוה ח"מ פ"ה
 רכס פ"ה א:
 קרב ב מ"י פ"י מהל'
 סנהדרין ה' א:
 פסח פסח פ"ה פ"ה ח"מ
 פ"ה י:
 קרב ל מ"י פ"י מהל'
 גולה ואנדה ה' א
 א פסח פסח ע"י טונוה
 ח"מ פ"ה פ"ה פ"ה א:
 קרב ט מ"י פ"י מהל'
 חשבה ה' א פסח
 פסח פסח פ"ה פ"ה ד
 פסח פסח פ"ה פ"ה פ"ה

תורה אור השלם

1 ויקרא על המזבח
 ויקרב בו לא חבבה ובכר
 עליה הבחן עצים בבקר
 בבקר ויקרב עליה העלה
 והקטיר עליה חלבי
 השלמים: ויקרא ו
 2 ואת אשר תשא מן
 הקדש וישלם ואת
 חפשיטו ויטען עליו ויטען
 אותו לכבוד והבחן ויכפר
 עליו באיל האשם ויחלל
 לו: ויקרא ה טו

גליון הש"ס

תורה פרה וזכו: והא
 דאמרין תחם דף ע"ג:

באמצע הקדש ליתא. נהי דבסוף הקדש לא משכחת לה משום
 דלא למזבח חוץ ולא לשקעה כננין מיהו בהקדש שני משכחת
 לה שמשפיקה תחת אחר וזכור ופודה אותה: לפי שאינה בסוף
 הקדש. ומשום הכי אימעיט אמנע

(א) (סוף הקדש). אמנע (הקדש) מדמיין
 לטוף הקדש: מה סוף הקדש. נפקא
 לן מינה דממעט מחומש: אף אמנע
 הקדש כו'. וסוף הקדש ודאי בלא
 מיעוט דקרא נמי לא שייך ביה
 חומש דהא לא פריך ליה מיהו
 אחי מיעוט דקרא לדמיו ליה
 אמנע הקדש דכללו מיעוט לא
 מליה למיגמר אמנע הקדש מסוף
 הקדש דהתם משום דלא שייכא ביה
 חומש הוא: כדאמר רבא כו'.
 כלומר כדאמר אימעיט אמנע
 הקדש מינה כדאמר רבא כסדר
 יומא (ד' לז:). העולה. דכמי
 גבי סדר המערכה ונער עליה

הכסן עלים כבקר כבקר ועד
 עליה העולה ה' ימירה דרש
 שחא קודם ראשונה שלא יא
 הקטר הקדש לתמיד של שחר:
 הקדשו פדו. אע"פ שלא שם דמים
 קטין דקיימא לן (ו) הקדש שזה מנה
 שחיללו על שזה פרוטה מחולל ושני
 לאתעטיי מינה ומיהו יד הקדש
 על העליונה שזה דמים הללו ימירה
 על דמי ההקדש קנה הקדש ואם
 הקדש יתר עליהם יסלים על כרחו:
 עלים זו נחמח פלגים כו' הקדשו
 פדו. אע"פ שאינו שיה ולא תימא
 ואילו וס' לה דמים ואינה שיה
 כמה שאמר אין דכרי כלום ויהא
 הקדש פדו והוא יסלים: על הקדש
 שני. אם חזר ופדה את זה:
 ברתני' האונאה ארבעה כסף.
 למקח סלע וכדאמרין דהוא ליה שעות:
 ופסענה שפי כסף. שאין שעות
 הדיין על הטענה פסוחה משמי
 משות כסף שטענו שזה שמי כסף
 יש לו כיון זה יודה לו מהס שזה
 פרוטה ויכפר השאר וזה יודה הכל
 ויכפר פרוטה: ופסדאש שזה
 פרוטה. כדפרשין להית הודאה
 נמקת יתחייב שעות: המולא שזה
 פרוטה כו'. אבל כלל מהכי לא
 כדאמרן (לעיל ד' כו). מאשר תאבד
 ממנו' פרט לאבדה שאין זה שיה
 פרוטה: ויליכנו אחרי. אם הודה
 שנשבע לשקר דלא הו"א ליה כפרה
 עד שיחזירו לידו ממנו ולא לשלוחו
 כדכתיב (נחמד' ה) ונתן לאשר אשם
 לו: גמ' וינתיב נמי האונאה
 פרוטה. כגון אם היה המקדש נש
 פרוטה: אין אונאה לפרוטה.
 נפחות מאיכר שהוא מטעם של
 כסף: וגול כפרוטה. למיכר קרבן
 שעות אם נשבע לשקר ולהיליכו
 אחרי: וישיבת הדיין כפרוטה.
 למי שיש לו עדים או שחייב מודה
 ודוחה מלגש יטעו הדיין ויכופו
 אותו: מנה גול. מכיון דמנה גול
 כפרוטה ש"מ ממנה הוא ויכפין:
 הנך אלטרין ליה גול. לאשמעינן
 דיליכנו אחרי: אע"פ דול. כן
 מלאה להכרה: לימני מעשר כפרוטה.
 דנכיר מהכי לא תפס פדיונו:
 לרבות

איתא התם מה יש לי לרבות פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים
 מנין לרבות קדשי קדשים וקדשים קלים מ"ל בזהמה טמאה
 ואם כל בזהמה טמאה וכי פריך לעיל בשלמא כולה לשמים
 למעוטי קדשים קלים דליכא

הנרימא דמרכה אף קדשים קלים:
 נדמייה לתחילת הקדש. וא"ת
 אם כן קרא למי לי אי
 למעוטי סוף הקדש הא אין חומש
 שייך בו כיון שאין נפדה עוד וי"ל
 כגון שלקח אגנים כדי לשקען
 כננין וימלך עליהם לפדותם ומקרי
 אפ"ה סוף הקדש כיון שמתחילה
 היה דעמו לשקען אי נמי כגון
 שנפל הכנין ורואה לפדות האגנים אי
 נמי אנרימא פריך מנ"ל למעוטי אמנע
 הקדש דלמא קרא לא אחא אלא
 למעוטי אין כולה לשמים:

העולה עולה ראשונה. הכתובה
 ראשונה בקרבנות כפרת
 פיגמם והיינו תמיד של שחר וכן פ"י
 רש"י פרק תמיד נשחט (פסחים דף
 נח: ושם) אי נמי ראשונה שהקריבו
 ישראל במדבר [למחן] דאמר (סעולת
 תמיד הוא אי נמי ראשונה לחינוך
 המזבח כדאמר בהסכלת (מומח' דף
 מט. ושם) אין מחנין את המזבח אלא
 בתמיד השחר:

פרה זו תחת פרה של הקדש
 הקדשו פדו. וא"ת והכניס
 (ויקרא כו) והיה הוא ותמורתו יהיה
 קדש י"ל דהכא מיירי בקדשי נדק
 הבית ואפילו תממיים דאמר בריש
 תמורה (ד' ה:) המפסיק תמימים
 לנדק הבית אע"פ שעזר בלא
 תעשה מה שעשה עשו "והא דאמר"
 התם כל הרואי לגבי המזבח אינו
 יולא מדי מזבח לעולם היינו דכשפודין
 אותו מוכרין אותו לזכר עולות אי
 נמי מיירי אפילו בקדשי מזבח וכגון
 שקדם המוס להקדש דאין עושה
 תמורה אבל אין לפרש דמיירי אפילו
 קדם הקדש למזבח וכגון דידו אקדש
 דלא עבד תמורה אלא היכא דאנא
 ידו לחולין דפרה זו תחת פרה של
 הקדש משמע דידו לחולין:

מלית זו בחמש פלגים הקדשו
 פדו. הכל לא גרסינן יד
 הקדש על העליונה דכיון שנחביון
 לחלל הקדש אפילו שזה הרבה על
 דבר מעט מחולל כדאמר שמואל
 לקמן אבל גרישא שלא הזכיר
 שום שיה לא היה דעמו לקנות
 ההקדש אלא לחללו שיה בשום
 לך יסלים ואם הוסיף יד הקדש
 על העליונה וכן לא עירב לשנות
 הקדש יחד:

ותנא דין מאי טעמא לא תני
 ישיבת הדיין. תימא לישני
 דאית ליה דרב קטינא דנוקקין אפילו
 לפסוח משום פרוטה דכסמון אחר
 דלוי דמי ישיבת הדיין לא יאטרין
 אלא לאפוקי דרב קטינא וי"ל דמסקין
 דנחמילת דין מודה רב קטינא דענין
 שזה פרוטה להכי פריך ותנא דין
 לימני ישיבת הדיין דמשמע תחילת
 ישיבה וכי משני אלו לאפוקי דרב
 קטינא (ס' סכר) דרב קטינא אית
 ליה דנוקקין אפילו להחליל ולישב:
 כמאן

